

از کودکی رؤیای فضا داشتم

به روایت دکتر وفا صدقی، دانش آموخته مهندسی برق، گرایش مخابرات سیستم از دانشگاه صنعتی امیرکبیر و متخصص فناوری فضایی و مدیر تضمین محصول ماهواره پیام امیرکبیر

لیلا پارسافر

تنظیم و تدوین

”

امروز که به این پروژه نگاه می‌کنم آن را به عنوان یکی از فصل‌های موفق زندگی‌ام می‌دانم به خصوص که من از کودکی رؤیای فضاورد شدن و تجربه فضای بیکران را داشتم

داشتم؛ هر چند آن لحظه جادویی پرتاب من با تیم ۱۵ نفره به محل پرتاب رفتم ولی همه بچه‌ها را کنار خودم احساس می‌کردم. ماهواره پیام از سال ۱۳۸۶ کار خودش را آغاز کرد. با همان ۶۵ نفر. با اعتماد سازمان فضایی به تیم‌های دانشگاهی برای به حرکت در آوردن چرخ سنگین این صنعت در ایران. ۲۰ درصد از مجموعه پیام، بانوان بودند. آنها در ۹ زیر سیستم در پروژه فعالیت می‌کردند و به جرأت می‌توان گفت که در هر بخشی که مشغول به کار بودند، نقش رهبری تیم را نیز برعهده داشتند. بانوان متخصص حاضر در پروژه ماهواره پیام امیرکبیر مستقل از تعداد، دارای اثربخشی و در بالا بردن کیفیت شاخص‌ها تأثیرگذار

فعالیت‌های فضایی من از سال ۱۳۸۶ شروع شد و اولین پروژه‌ام ماهواره پیام امیرکبیر بود. مأموریت این ماهواره تصویربرداری از سطح زمین با دقت حدود ۴۰ متر و ارسال و دریافت پیام کاربران و مأموریت علمی سنجش تشعشعات فضایی موجود در ماورای جو بود. امروز که به این پروژه نگاه می‌کنم آن را به عنوان یکی از فصل‌های موفق زندگی‌ام می‌دانم به خصوص که من از کودکی رؤیای فضاورد شدن و تجربه فضای بیکران را داشتم. ما پروژه پیام را با بومی‌سازی شروع کردیم چون کشورهای خارجی به دلیل تحریم، حاضر به پرتاب ماهواره‌های ما نبودند. به همین جهت در راستای بومی کردن اکوسیستم ساخت ماهواره‌گام برداشتم به طوری که تمام تجهیزات و زیرسیستم‌های ماهواره پیام حاصل تلاش شرکت‌های دانش‌بنیان کشور بود. من در این پروژه چیزهای زیادی یاد گرفتم. مهم‌ترینش روحیه تیمی و کار گروهی بود. در این پروژه بود که فهمیدم ما می‌توانیم رؤیاهای بلند پروازانه‌مان را دنبال کنیم و آن‌ها را محقق کنیم و حالا واقعاً آرزویم این است که در کشورمان هیچ جوانی احساس نکند که نمی‌تواند به رویاهای باورهایش برسد.

سال ۱۳۸۶ من یکی از ۶۵ نفری بودم که رویایی در سر می‌پرورانیدیم. ما ۶۵ دوست شریک و هم دانشگاهی بودیم که همگی رویایی مشترک